

10 ÉVES A K-ON!

ÍRTA: VENOM

Hihetetlen, hogy már 10 év telt el azóta, hogy a *K-On!* berobbant az anime világába. A sikere elképesztő lett és nehéz is lenne tagadni, hogy mekkora hatással volt az anime piacra, de talán pont emiatt is lett kicsit megosztó cím, hiszen sokan pontosan azért kerültek el vagy kerültek el, mert bizony nem minden kritika volt kegyes hozzá..., főleg azoké, akik meg se nézték. A *K-On!* minden kétséget kizárólag egy igazi mestermunka, Yamada Naoko első rendezése és egyben az igazi magnum opusa is. A hatását mai napig érezzük, hiszen nem csak a „moe” kifejezést tette általánossá a rajongók körében (pozitív és negatív értelmezésben egyaránt), de rengeteg stúdiót is „megihletett”, hogy bizony nekik kell egy saját *K-On!* Számtalan próbálkozás is született az elmúlt 10 évben, elég felemás sikerrel, és bár az olyanok, mint a *Love Live*, amik egyértelműen a *K-On!* formulára épültek, anyagilag talán sikeresebbek is lettek, mint az elődjük, de a *KyoAni* varázst mégis nagyon keveseknek sikerült elérniük.

Hogy miért is lett ez a kicsi sorozat igazi kultikus remekmű, azt most pár pontban szeretném nektek összefoglalni, mert bármilyen kis aranyos bohóságnak is tűnik, a felszín alatt jóval több van, mint azt legtöbben gondolnák.

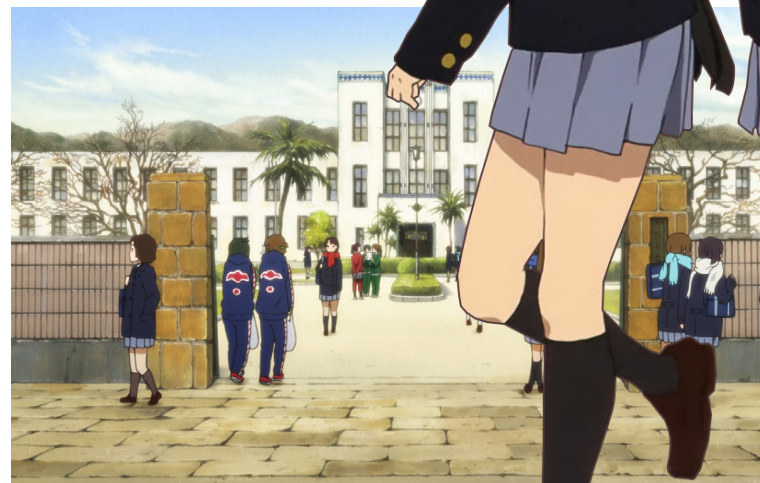
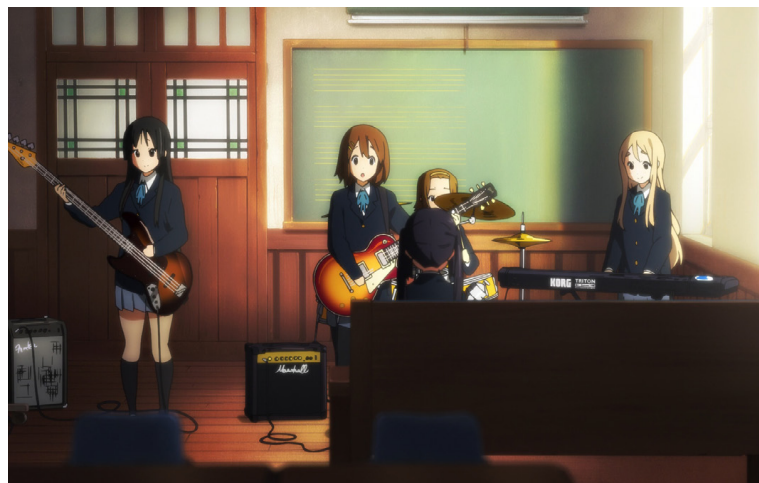
Közepes manga, fantasztikus adaptáció

Őszinte leszek: az eredeti manga minden csak nem eredeti vagy mestermunka. Kakifly 4-koma mangája 2007-ben jelent meg a *Manga Time Kirara* magazinban, a klasszikus 4 paneles formátumban (ugye ez a 4-koma). Sok újdonságot nem hozott, a magazin, aminek ugyan sok kiváló sorozatot

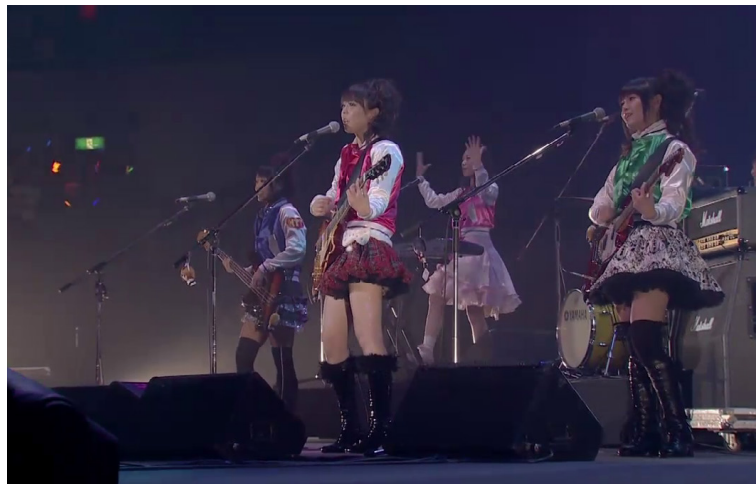
köszönhetünk, elég egyértelmű a specializációja, avagy szinte minden az „aranyos lányok, aranyos és vicces dolgokat csinálnak” téma körül forog. A *K-On!* sem ígért mást, adott 4, később 5 aranyos leányzó, akik a címadó „keiongaku”, avagy a könnyűzenei klub tagjai egy suliban, és zenélés helyett többnyire cukiskodnak meg vicceskednek. Igazából semmi extrát nem tartalmazott, de lett akkora sikere, hogy elég gyorsan felterjesztették anime adaptációra. A projekt a

Kyoto Animationhoz került, akik éppen úsztak a *Suzumiya Haruhi* és a *Lucky Star* dicsfényében, és feltételezem főleg az utóbbi sikere okán döntöttek úgy, a nyomasztóan depresszív *Clannad: After Story* után ismét visszatérnek a megszokott aranyos és vicces lányokhoz.

Ám jött egy apró csavar, ugyanis a *K-On!* projektet egy kezdő, de nagyon tehetséges animátor hölgynek adták, Yamada Naokónak, akiről már többször is megemlékeztünk a magazinban (*AniMagazin 38.*). Yamada-san választhatta volna a könnyebbik utat és készíthetett volna egy *Lucky Star* másolatot, ami színes és harsány, a mangát pedig egy az egyben adaptálja, de ő valami egészen mást tervezett. A *Lucky Star* vidám pink és lila színvilágát felváltották a sötétebb barna, kék és zöld színek, amitől az egész látvány sokkal reálisabb külsőt kapott. Hihetetlen részletesen tervezték meg a díszleteket, az iskolát, az utcákat, hogy minél reálisabb legyen az egész.

A karakterek valós hajszíneket kaptak és az egész összehatást próbálták minél inkább elvinni a Ghibli által is használt kicsit komolyabb, letisztult, de mégis reálisnak ható irányba. Ebbe a közegbe helyezte el a történet főhősnőit, akik nemcsak végtelenül aranyosak lettek, de néha döbbenetesen élethű animációt is kaptak.

Yamada-san nagyon erősen merített a saját iskolai éveiből, ami nagyon meglátszik az adaptáción, főleg a második szezonon, a K-On!!-on, ahol már sokkal nagyobb szabadságot kapott. A lányok csacsogása már nem csak vicces, hanem sokkal reálisabb is, pontosan úgy reagálnak dolgokra, mint a valódi iskolás lányok (mármint akinek épp nem a cigi lóg ki a szájából), messze valódibb karaktereknek hatnak, mint a Lucky Star szereplői. És mindezek mellé még egy valódi történetet is kapott a sorozat, amiről hajlamosak az emberek megfeledkezni, de a két szezon plusz a mozifilm egy hosszú és egybefüggő történet lett, ami szól a zenéről,

barátságáról, a felnőtté válásról, az álmodozásról és azok elengedéséről.

Yamada Naoko egy közepszerű mangából készített egy időtálló, vérprofi alkotást, ami mesze jobb, mint az eredeti alapanyag. A siker pedig őt igazolta.

Zene és alakítás

Toyosaki Aki (Yui), Hikasa Youko (Mio), Satou Satomi (Ritsu), Kotobuki Minako (Mugi) és Taketatsu Ayana (Azusa), ez az öt seiyuu, akik a K-On! előtt, ha nem is voltak teljesen ismeretlenek, de egyértelműen nem tartoztak a „elithez”, talán pont ezért esett is rájuk a választás. Mind-egyiküknek volt némi énekesi múltja, így ez is adott volt, hogy megkapják a szerepeket, de szerintem egyikük sem gondolta volna, hogy ekkora lökést ad majd a karrierjüknek.

Különösen igaz ez Toyosakira, aki mind a két szezonért megkapta a seiyuuknek járó díjat Yui szerepéért.

Mind az öt karakter azóta legendás lett, Yui az igazi „butuska” ikon, aki képtelen bármire 2 percnél tovább koncentrálni..., legalábbis az elején. Ahogy idősödnek a lányok, úgy fejlődik a személyiségük is. Yui az elején annyira butuska és esetlen, hogy az már közel az életképtelenség határát súrolja, a sorozat végére mégis bejut egy egyetemre, megtanul zenélni, énekelni, és ha nem is válik belőle lángelme, de kimondottan látványosan összeszedi magát. És ez igaz szinte mindenki másra is, Mio, aki kezdetben a saját árnyékától is fél, a végére kifejezetten magabiztossá válik, Ritsu is megtanul felelősséget vállalni, Azusa durcás jelleme is sokat finomodik, egészen szociális lesz, Mugi pedig... Nos, ő Mugi marad.

A színésznők szemmel láthatólag imádták a szerepeiket, érdemes megnézni pár felvételt róluk, a végére rettenetesen összecsiszolódtak és ez az alakításukon is érződik. Míg az első szezonban még kicsit mesterkéltnak hat néhány párbeszéd, addig a másodikra már annyira látványosan átment kicsit improvizálásba helyenként, hogy azon akaratlanul is elvigyorodik az ember (a kedvencem, mikor az egyik jelenetben nevetés közben az egyik lány „horkant” egyet, egyértelmű baki, de benne hagyták, és nagyon vicces). Természetesen a színészek együtt dolgoztak egy kis stúdióban, de nemcsak öten, hanem néha akár huszan is. Ugyanis, amikor az osztályban halljuk a cseverészést, akkor az bizony valóban velük egy légtérben történik...

És akkor ott vannak a zenék, Hyakkoku Hajime szerzeményei hihetetlenül jól aláfestik a jeleneteket.

„Yamada-san nagyon erősen merített a saját iskolai éveiből, ami nagyon meglátszik az adaptáción (...) A lányok csacsogása már nemcsak vicces, hanem sokkal reálisabb is”

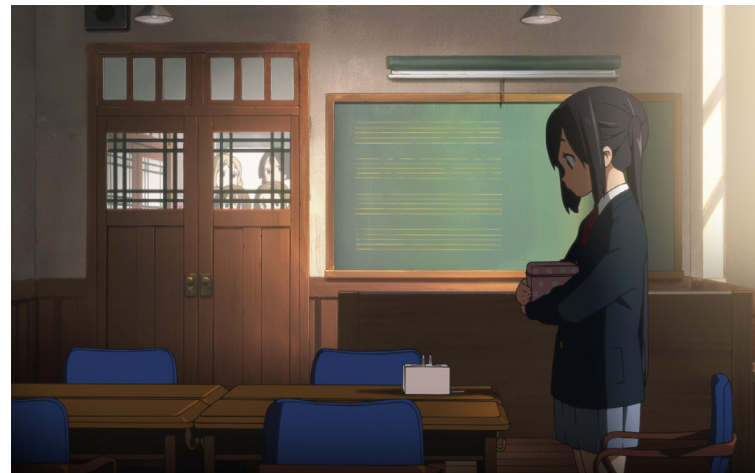

Nagyon furcsa a hangszerelése, elsőre rettenetesen szokatlan a sok szinti és gépzene, de hamar megszokható és onnantól nem is várunk mást.

De az igazi show természetesen a dalok, mert ugye a K-On! az egy együttesről, a Ho-Kago Tea Time-ről szól (ami szabad fordításban annyit jelent, hogy „Suli utáni teaidő”). Na itt pedig aztán végképp kitettek magukért a készítőik, ugyanis nem egy számot több verzióban is hallhatunk, főleg roppant hamisan, ugyanis még erre is figyeltek, hogy a lányok bizony amatőrök, így amikor nekiállnak zenélni, nos, nem mindig vannak összhangban. És pont ez adja meg a sorozat egyik zsenialitását, mert míg a Love Live-ban és társaiban a csajok szinte azonnal profi szinten énekelnek és táncolnak, addig a K-On-ban a hőseink néha esetenül szerencsétlenkednek. Ezért jó nekik szurkolni, mert amikor végül képesek színpadra állni és előadják a Fuwa Fuwa Time-ot úgy, hogy Mio énekel, Yui pedig rekedten belenyekereg, akkor egyszerre érezzük végtelenül kínosan magunkat és mégis büszkén, hogy igenis megcsinálták.

A sorozatnak az opening és ending számai pedig egyenesen kiválóak, különösen a *Don't Say „Lazy“*, a *„Listen!!!“* és a *„No, Thank You!“*, de a többi is fantasztikus, és természetesen több ezres vagy tízezres eladásokat hoztak össze, teljesen megérdemelten, a díjakról pedig ne is beszéljünk.

Nem is csoda, hogy rengeteg koncertet toltak le a lányok a valóságban is, hiszen a seiyuuk egész Japánt végigtornézták, és bizony rengeteg

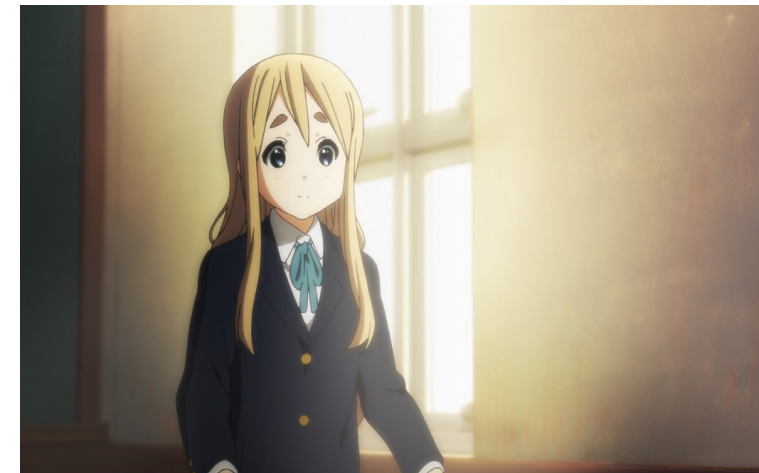

könny hullt a színpadon, mikor eljött a búcsúkoncert ideje és végül feloszlott a csapatuk 2011-ben.

Kis érdekesség, hogy alig pár hónapja az idei Animelo Summer Live-on meglepetés fellépők voltak. Sok év után újra összeálltak, hogy 30 000 ember előtt megmutassák, hogy még mindig ők az egyik legaranyosabb idol formáció..., 8 év után is.

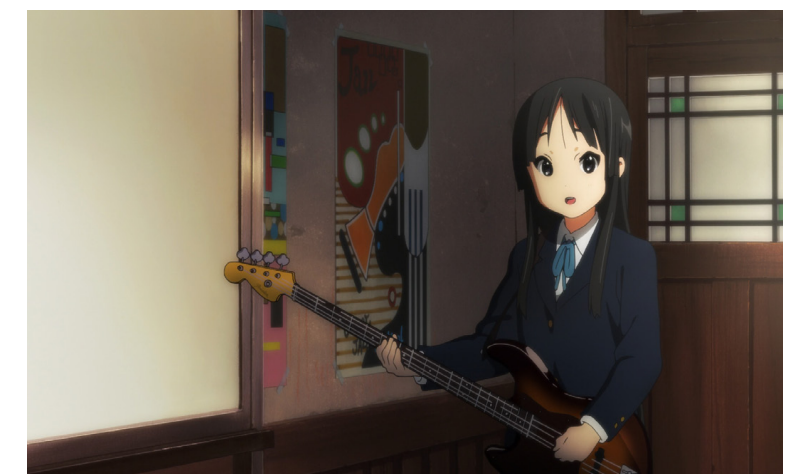
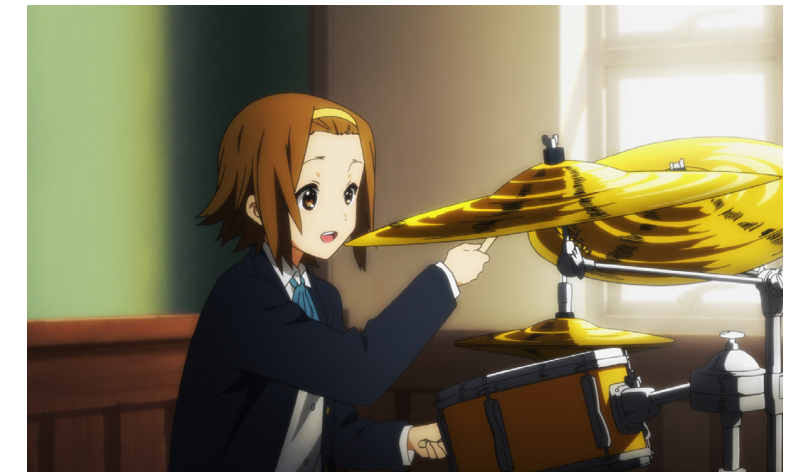
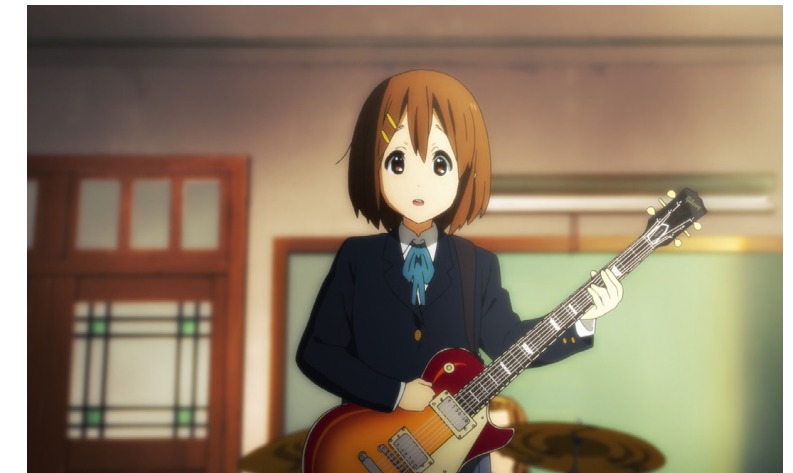
Sorok között a történet

A sorozatot az évek alatt rengeteg „vád” érte, hogy nem szól semmiről, a lányok csak sütiznek és teáznak és nyoma sincs történetnek. Nos, ez talán akár féligazság is lehet, a K-On! története ugyanis nincs annyira szájbarágósan előadva, hogy az látványosan előtérbe kerüljön. De akkor miről is szól valójában? Zenéről..., barátságról..., felnőtté válásról..., iskoláról..., egy kicsit minderről. A sorozat első fele pontosan olyan, mint a leg-

többünk sulis időszakunk volt (már, aki túl van rajta), ahol az életünk legnagyobb problémája az volt, hogy mit csináljunk délután, mivel játszunk, hol bandázzunk, mekkora fejfájást okozunk a szüleinknek.

Yui és csapata pontosan ezt a korszakukat élik, zenélnak, barátkoznak, teáznak, nagyokat nevetnek, kirándulnak és élvezik a mindennapokat. Hatalmas terveket szövögetnek, hogy majd híres zenészek lesznek, egyszer majd fellépnek hatalmas közönség előtt és a világ minden sikere az ölükbe hullik. De a második felében már egyre jobban érződik, hogy rohamosan közeledik az a bizonyos ballagás és mindenki megy a maga útjára. Itt válik igazán érdekessé a sorozat, ahol szépen apránként a zenéről átvált a fókusz a jövőbeli tervekre, leginkább főiskola és egyetem képében. És a végén két dilemma elé kerülnek a lányok, mi lesz a klubbal, ha ők már nem lesznek diákok és mi lesz a barátságukkal, ha elkerülnek egymás mellől.

Itt derül ki számukra, hogy a gyerekkori álmok nem mindig válnak valóra, ha azt mondjuk, hogy „örökké együtt leszünk“, lehet csak pár évre vonatkozik, a vágyott siker és hírnév sosem fog eljönni, és bizony felnőni nem egyszerű. Itt volt számomra szinte egymás után három katartikus jelenet, amire szívfacsaró visszagondolni, még ennyi év után is:

Mikor a lányok az utolsó sulis fesztivál után egymás karjaiban sírnak, realizálva azt, hogy eddigi vidám és gondtalan gyerekkoruk hamarosan véget ér.

Mikor előkerül az a bizonyos magnókazetta (ami visszatérő motívum volt végig a sorozatban), és feléneklük rá azokat a dalokat, amiket az elmúlt három évben szereztünk. A kazetta ezután bekerül abba a dobozba, amiben az elmúlt évek emlékei vannak, ismeretlen diákoké, akik Yuiékhoz hasonlóan abban a teremben zenéltek és álmodoztak a jövőjükéről. Mindaz, amit ők ebben a suliban elértek egy dobozban végzi, amit egyszer talán vala-

ki hozzájuk hasonlóan megtalál és új álmokat ad neki. Amikor a dobozt lezárják, az ő történetük ott véget ért, nem lettek világhírűek, még csak profi zenészek sem, de egy apróságot mégis hagytak az utókornak.

És végül, mikor utoljára hangszert fognak, hogy a titokban szerzett számukat előadják Azusának, akit hátra hagynak, mert ő még csak másodikos. A „*Tenshi ni Fureta yo!*“ valami igazi szívettépő alkotás, talán az egész sorozat egyik

legszebb betétdala, amit Yui, Ritsu, Mio és Mugi közösen énekelnek el Azusának, aki a végén könnyek között csak annyit tud kinyögni: „még mindig nagyon bénák vagytok“. Aki ezen nem érzékenyül el, annak nincs szíve.

A K-On!-ban nincsenek nagy drámai fordulatok, nem hal meg senki, nincsen romantika, se nagy veszekedések, hanem egy igazi végtelenül békés és nyugodt világba akarja bevonni a nézőt, ahol meleg tea gőzölög az asztalon, a dobozban finom süti várják, hogy felszolgálják őket és még néha egy kis koncertet is kapunk, ami nem mindig tökéletes, de szívből szól.

Tea, süti és minden más

Van egy elmélet, hogy a lányok valójában a The Beatles japán megfelelői, egyrészt szintén négyen vannak, kicsit hasonló jellemvonásokkal, de ami igazán érdekes, az a tea és a süti szerepe a történetben. A tea az alkoholt, míg a süti a koint személyesíti meg..., érdekes elgondolás, és nagyon más megvilágításba helyezi az egész sorozatot, hiszen gondoljunk csak arra, hogy a lányok minden próba előtt keményen beteáznak, majd felszívják egy szelet süteményt... Ugye, hogy milyen morbid lehet így az egész? Amikor Yui egyik részben ki is jelenti, hogy süti nélkül képtelen a zenélésre, nos ezt akár érthetjük kicsit máshogy is ezen felvételek tükrében.

Persze ez humor, de nagyon jól hangzik, ugyanakkor a K-On! sorozatban rengeteg rejtett

apróság van, ami talán elsőre fel sem tűnik. Kezdeve mindjárt az iskolával, melyet egy valóban létező tojlesztői iskola épületről mintáztak, amelynek az egyik terme azóta K-On múzeumként funkcionál, melyet ha arra jártok, érdemes megtekinteni, mert fantasztikusan élethűen rendezték be.

Az díszletek adaptálását Yamada és csapata nagyon komolyan vette, a fával borított padlók és láthatóan viseltes környezet elképesztően élethű hatást kelt. És nem álltak meg itt, míg a legtöbb animében, amikor egy osztályt mutatnak, akkor a diákok nagy része csak arctalan figura, de a KyoAni nem erről híres, hanem itt bizony minden egyes tag az osztályteremben egy-egy kidolgozott karakter, még akkor is, ha maximum 1 perces szerepe van. Saját névvel, arccal, személyiséggel. Elképesztő munka (és azóta is minden KyoAni animére jellemző ez az alaposság).

És ha már környezet, akkor bizony jegyezzük meg, hogy nem csak az iskolát dolgozták ki ilyen részletesen.

A 2. szezonban ugyanis eljutnak Kiotóba, ahol szinte minden fotorealisztikus, szinte minden apróságra figyeltek, a mozifilmben egyenesen Londonba utaznak, a stáb pedig teljesen egyértelműen valódi fényképek alapján dolgozott, amik annyira profira sikerültek, hogy konkrétan meg is lehet keresni jelenetek helyszínét a valóságban.

Nemcsak a szereplőket és a környezetet mintázták meg nagy alaposággal, de a hangszereket is, az utolsó kis csavarig megrajzolt mesterművek, amiket a lányok roppant hitelesen használnak is, bár kering egy olyan pletyka, hogy sok helyen azért játszottak a kamerával, hogy ne kelljen megrajzolni, ahogy Yui pengeti a gitárt, ugyanis a stábnak picit elege lett a Suzumiya Haruhiban látott mini-koncert után a gitárokból..., ez vagy igaz, vagy nem, azt nem tudom, de azért láthatunk pár nagyon szép hangszeres animációt, bár egyértelműen a *Hibike! Euphoniumban* vitték ezt tükélyre (arról is lehetne áradozni).

Ne feledkezzünk meg a karakterek animációjáról sem, itt jött be Yamada-san „láb fétise” (ami nem összetévesztendő a Tarantino-féle láb fétissel...), avagy nagyon szeret a lányok lábára fókuszálni, mikor azok sétálnak vagy futnak. Ennek nagyon érdekes oka van, ugyanis Yamada szerint az, hogy egy nő hogyan sétál, hogyan lépked, az nagyon sokat elárul a személyiségéről. Érdekes is erre figyelni, mert tényleg minden szereplő egy kicsit máshogy mozog, van aki kimérten, van, aki kicsit lassan és van Yui, aki folyamatosan próbál

nem elesni a saját lábában. Érdekes koncepció, és azóta is rendszeresen használja, a Tamako Marketben (*AniMagazin 37.*) és a Liz and the Blue Birdben (*AniMagazin 47.*) különösen sokszor megfigyelhető.

De természetesen nemcsak a lábak lettek kidolgozva, hanem az arcok és a testtartások is. Szinte minden mozdulatnak lendülete van, főleg a későbbiekben, mikor már nagyobb költségvetéssel dolgoztak, a mozifilmben pedig néha a Disney-t megszégyenítő jeleneteket láthatunk. Különösen odafigyeltek arra is, hogy a lányok mozgása nem mindig „tökéletes”, az egyik jelenetben pl. egyikük a lépcsőn felfelé picit megbotlik, aminek szinte semmi jelentősége nincs, de mégis, az ilyen apróságok rengeteget tesznek hozzá az élményhez.

Jah, és természetesen ott vannak a sütik is, amik hihetetlenül guszták, szerintem a sorozat több mint 40 epizódja alatt a csajok egy kisebb cukrászda készletét tömték magukba.

Hosszan lehetne még elemezni Yamada Naoko fantasztikus rendezését, az eredeti mangától való elrugaszkodást, a gyönyörű látványt, de szerintem már értitek, hogy a K-On! miért nem csak egy átlagos „moe” sorozat. Persze volt és lesz, akik mindezek ellenére a sorozat élvezhetetlen, pont azért, mert nincsen benne vér, szex, akció, dráma és feszültség, akik az ilyen témákat keresik, azoknak hiába is ajánlom a K-On! nyugodt és békés hangulatát. De nincs is ezzel semmi gond.

2009-ben a K-On! megreformálta az animék arculatát, hogy ez jó vagy rossz volt, azt mindenki döntse el maga, én személy szerint utólag nagyon hálás vagyok érte, mert egy olyan életre szóló élményt adott, amit sosem fogok elfelejteni. Felidézte az iskolás éveimet és eszembe juttatta a mára már elfeledett barátokat és osztálytársakat. Ez a K-On! varázsa, ami nem fog mindenkit elbűvölni, de talán ezek után sokan megértik, hogy Yamada Naoko mit is szeretett volna átadni.

Év: 2009-2011

Hossz: 13+26 epizód+film+specialok

Stúdió: Kyoto Animation

Műfaj: slice of life, vígjáték, zene, iskola

Értékelés:

K-on!

MAL: 7,86

ANN: 7,76

Anidb: 7,8

K-On!!

MAL: 8,15

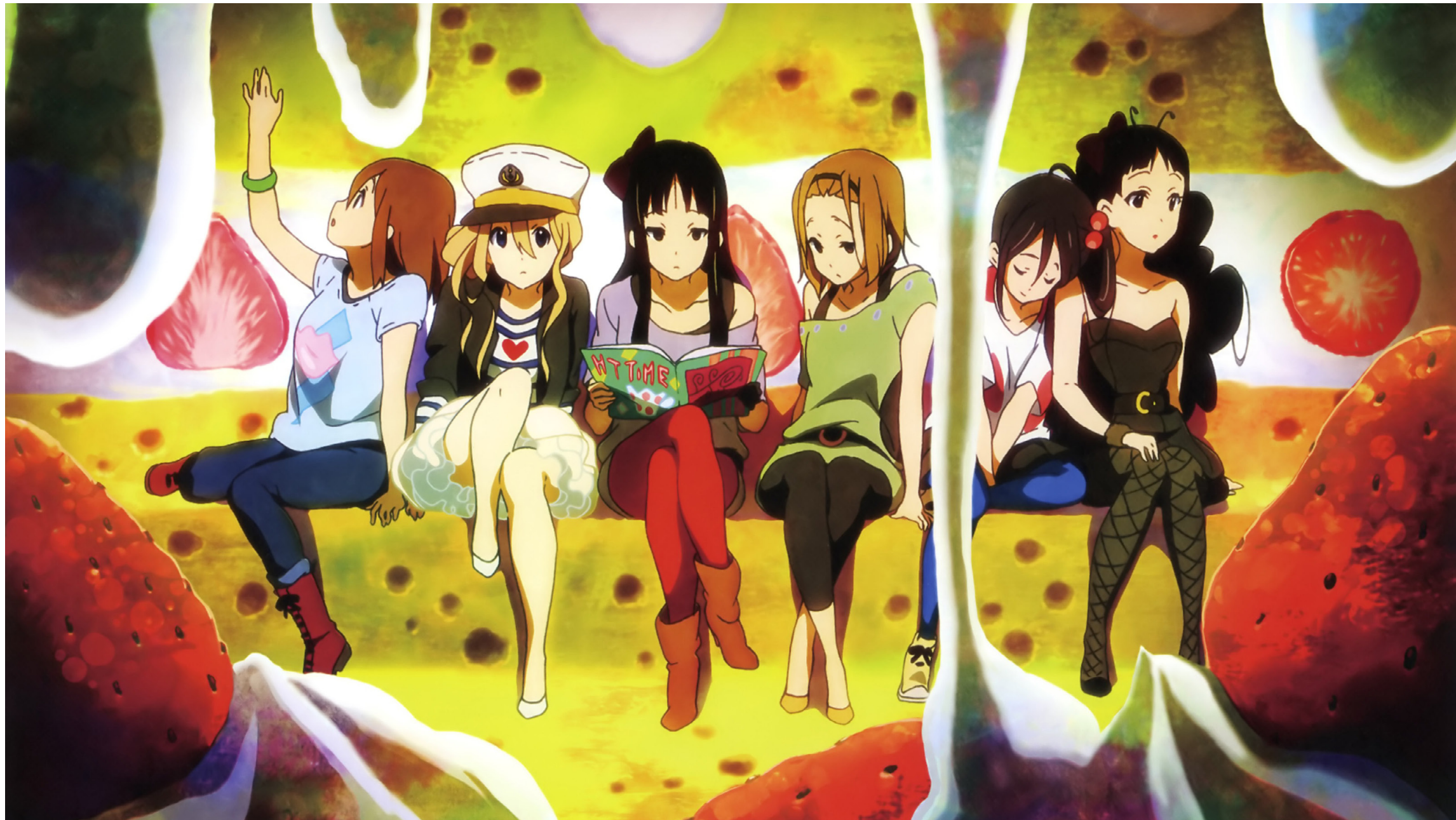
ANN: 7,53

Anidb: 7,86

AJÁNDÉK HÁTTÉRKÉP A VEZÉRCIKKHEZ

K-ON!

Kattints a képre!